

Kapitola 6

Jak pečovat o pacienta a nestylizovat se přítom do role psychiatra

Myslím, že jsem pochopila, co se neslučuje s láskou – milujeme druhého člověka, ale jeho nemoc nenávidíme. Z toho plyne, že pokud se nemoc projevuje na úkor našeho partnera, láska slábne a ustupuje nenávisti nebo nezájmu. Je to začarovaný kruh – čím víc se nemoc prosazuje, tím větší je riziko, že ji budou udržovat při životě naše nepřiměřené reakce vyvolané naším duševním stavem. A čím víc se budeme snažit o odstup mezi námi a partnerem, tím víc škody nemoc nadělá. V našem zájmu je co nejrychleji pochopit, co souvisí s nemocí a co s osobností nemocného, a uložit si toto odlišení hluboko v paměti. Díky tomu by nás další zážitky neměly tak ničit a neměly by tolik přispívat k dalšímu udržování a rozvoji nemoci.

Marie

Je bolestné sledovat, jak milovaný člověk trpí hlubokou depresí, a zároveň se bát, že se dostane do manické fáze. Lidé, kteří neprožívají výrazné výkyvy nálady, si představují, že každý je schopen své emoce i chování ovládat. Lidem s mantodepressivní psychózou v extrémních fázích nemoci však tato schopnost chybí.

Stejně jako u jiných patologických případů je i tady vhodné, aby pomohla rodina²⁶. Měla by pacienta pochopit, podporovat, dodávat mu odvalu. Je to hodně těžké. Pro pacientovy blízké je důležité získat informace o nemoci, aby mu mohli přiměřeně pomáhat. Pak by se také neměli zbytečně vysilovat, příliš zasahovat do pacientova života

²⁶ Když se v rámci psychoedukačních setkání zmíníme o úloze partnera, hodně pacientů s bipolární poruchou nám sdělí, že jsou svobodní a s nemocí bojují sami. Často zde vystupují v náhradní roli chápací přátelé nebo spolky pacientů. Pochopitelně nemohou nahradit rodinu, ale poskytují dočasnou pomoc.